

SERXWEBUN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Özel Sayı 5 / Mayıs 1984 / 2.-DM

**MAYIS'TA
DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZİ ANARKEN ONLARI
YÜKSELEN MÜCADELEMİZDE YAŞATIYORUZ!**

ÖZEL SAYI

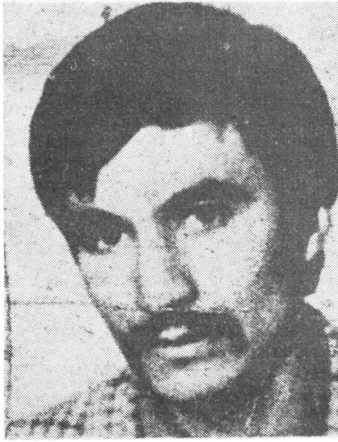
HAKİ VE HALİL YOLDAŞLARIN ANILARI MÜCADELEMİZDE DAHA GÜÇLÜ YAŞIYOR!

İlk direniş şehitlerimizden Haki KARER'in katledilişinin üzerinden yedi, Halil ÇAVGUN'un altı yıl geçti. Gerek Partimizin oluşumunda, gerekse onun önderlik ettiği ulusal direniş mücadelemizin yaratılıp geliştirilmesinde bu direniş şehitlerimizin özgün bir yeri vardır.

Küçük bir aydın grubunun, fikir hareketi olmaktan çıkıp ülkeye serpilme tohumları haline gelebilmek için, sömürge ülke metropollerinden Kürdistan'a hareket edişinde, yola çıkanların en başında yer alanlardan birisi de Haki KARER'di. Haki KARER, gerçekten de çok az insan yüreğinin ve bilincinin gösterebileceği bir büyüklükle Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin yaratıcılarından biri oldu. Eğer O, enternasyonalizmin soylu bir örneği, büyük bir insan olmasaydı, başarı umudunun yüzde bir bile olmadığı bir dönemde herşeyini ortaya koyarak en başta ve hem de koşulları hakkında fazla bir bilgi sahibi olmadığı ülkemiz topraklarına doğru yola çıkmazdı. Ama, bilimsel sosyalizmin başarı vaadeden özelliği, halkımızın somut yaşam koşullarının ortaya serdiği gerçeklerle birleşince, hangi ulusa mensup olursa olsun dürüst bir devrimcinin görmezlikten gelemeceği ve bunun gereklerinin yapılmasından vazgeçemeyeceği bir durum da ortaya çıkıyordu. Sözkonusu olan tarihsel bir andı; ve bu ana tarihsel bir karşılık vermek gerekiyordu. İşte, böyle bir karşılığı verenlerin başında Haki KARER gelir.

Bu niteliğiyle mücadeleye giren Haki KARER, ülkemiz için Marksizmin hava ve su kadar gerekli olduğu bilinci ve bu bilincin getirdiği büyük azimle, çok az kişinin cesaret edeceği devrimci düşünce ve pratikle yüklü olarak yola çıkar. O, daha 1975'de attığı bu adımla nasıl bir tarihsel rol ile karşı karşıya olduğunu bilincindedir. Bu bilinçle, Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde en zahmetli bir yaşam içinde, gruplaşma pratiğinin başlatılmasına ön ayak olur. Fikir hareketinin başlatılmasına ön ayak olan Haki KARER, böylece, gençlik hareketinin ülkede oluşumuna da katkıda bulunmaktaydı. O, Kürdistan'a bağımsızlık ve özgürlük uğruna Marksizm-Leninizmin taşıyıcısının, buna cesaret edilişinin anlamını çok iyi biliyordu. Ve bu göreve enternasyonalist temellerde yürütmenin yaratacağı sonuçların da farkındaydı. Ama, Türk sömürgeciliği ulusal sorunda baş vurduğu vahşi yöntemlerle ne kadar tehditkar ise, doğruların da aynı tehditkarlıkla, onunla mücadele edici özellikleri vardır. Doğru insan odur ki, bu özellikleri temsil edip, onların savaşımını yürütebilsin. Haki KARER, böyle bir savaşın yürütücüsü olarak yola çıktı. Çok kısa denilebilecek bir zaman kesidi içinde Batman, Ağrı, Adana ve Antep'te başarılı grup faaliyetlerini yönetti. Dilini hiç bilmediği halkımızın özlemlerini dile getirdi, ilk ışıkları taşıdı. Onun en sağlam ve en güvenilir dostu oldu. Öyle ki, çok kısıtlı bir zaman süresi içinde bile, karşılaştığı, tanıştığı, tartıştığı birçok kimse sonradan Hareketimizin en değerli militan ve dostları oldular.

1977'ye doğru gelindiğinde, Hareketimiz, ülke somutunda gruplaşma pratiğinin önemli bir evresini yaşamış ve hatta bu evreyi yeni bir aşamanın basamağı haline getirmişti. Ama, henüz bu noktaya tam ulaşmış da değildi. Düşman, bu komplozu düşünür ve uygularken tam zamanını seçiyordu. 1977 grup pratiği, ülkemiz için geçerli olan siyasetin ne olacağını, aydın- gençlik ve halkımız tarafından hangi siyasetin tutunacağını kanıtlar gibiydi. Yani kısaca, fikir kuvvetinin maddi bir güce dönüşüm şansı çok fazlaydı. Sömürgeciliğin, Kürdistan için ulusal sorununu kolay kolay devrimci temellerde geliştirmeye pek inandırmadığı sosyal-şovenizm ve yerli reformist milliyetçiliğin de ulusal sorunda en az o kadar umutsuz olduğu; ama Marksizm-Leninizmle sonuç alınmanın kendini kanıtlar gibi olduğu bir anda, açık ki sömürgecilik ilk komposunu gerçekleştirmekten geri kalmayacaktı.

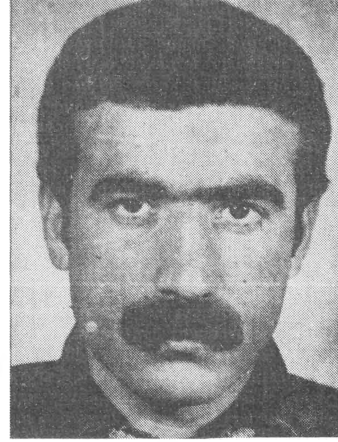
HAKİ KARER

Bu komplozu bugün bir kez daha bakıldığında görülmektedir ki, düşman hedefini rastgele seçmemiş, yıllardan beri uyguladığı usta bir taktiğini hayata geçirmiştir. Bu provakasyon, grup hareketinin en seçkin önderlerinden birisinin imha edilmesi, ama bunun da ötesinde enternasyonalizmin en seçkin örneğinin katledilmesiyle, halklarımız arasında kurulum istenen köprünün uçurulması, grup içinde büyük bir güvensizlik ve şüphecilik havası estirilerek ve grup pratiğinin önu bıçakla kesilir gibi kesilerek, gelişmenin engellenmesi amaçlarını taşıyordu. Düşman, devrimci gençlik hareketimizin sağlıklı bileşimini bu biçimde törpülemekle, grup hareketimizin önemli oranda felç olacağını ve daha ciddi boyutlara ulaşmadan önünün alınabileceğini düşünüyordu. Katletme olayı bu amaçla gerçekleştirildi.

Bu katletme olayında ister bilerek, isterse bilmeyerek yer alanların gerçekten güdülmüş olduklarını bugün çok daha iyi anlamaktayız. "Stërka Sor" adı altında ve sosyal-empiryalizm sahtekarlıklarıyla ortaya çıkan oluşumun daha sonraki pratiğine bakıldığında, Dersim, Antep ve

ülkenin hemen her tarafında temsilcilerinin Genel Kurmayca himaye edildiği görülmekte ve bu katletme olayının nasıl bir planla gerçekleştirildiği çok iyi anlaşılmaktadır. Bu anlamda, Haki yoldaşın katledilmesi, 1977'de Hareketimizin nefes borularının kesilerek, 78'e doğru yol almaması için vurulan bir darbeydi. Aynı zamanda enternasyonalizme darbe vurularak, o zamana dek süren azgın sosyal-şovenizmle yüklü bir ortamda halklarımız arasında bağımsız-özgür temellerde devrimci dayanışmanın kurulmasının önüne geçilmek isteniyordu. Yine, Marksizm-Leninizmin bağımsızca özümsemesi ve pratiğe aktarılmasını kendi şahsında birleştiren militan devrimcilğe darbe vurulması amaçlanıyordu. Eğer plan tam yürümüş olsaydı, tüm bunlar sonuç veremeyecek amaçlar da değildi.

Ama, her zaman hakim sınıfların mantığında körlük ve hesaplarında bir

HALİL ÇAVGUN

yanlıklık vardır. Bazen bir şehidin akan kanı bir sel gibi ülkeye yayılır, küçük bir kuvvici gibi çararak bozkırı tutuşturur, bazan sürekli yol gösteren, sönmeyen bir meşale olur. Bu anlamda, Haki'nin yeri, Parti ve ulusal direniş mücadelemizde son derece belirgindir. O'nun toprağa düşmesi, her hangi bir şehit olma olayı değildir. O, ölümüyle bile çok güçlü gelişmelerin yaratıcısı, itici gücü oldu. Tarihte en az umut bağlanan bir davanın ilk şehidinin anısına gösterilen bağlılıktandır ki, bugün çok gelişmiş bir hareket durumuna ulaşıldı. Haki KARER'in anısına duyulan bağlılık, bir şehidin gerekirse bir savaş gerekçesi haline gelebileceğinin en görkemli kanıtlarından birisidir. O'nun anısına, abideleşmiş bir kurtuluş hareketi sunmaktan başka hiçbir yol olmadığı anlaşıldığı içindir ki, düşmanın "bir daha nefes bile alamazlar" iddiasına karşılık görülmüş bir direniş örneği sunulur, anısı anlamına kavuşturulmaya çalışılmıdır. Bu inançları ki, daha ölümünün üzerinden bir yıl geçmeden grup hareketimiz politik bir hüviyete bürünerek halka mal olmuş, inanılmaz bir gelişme temposu ile Kürdistan'ın geleceğini kapsayan si-

yasetin ne olacağı tartışılmış ve kabul görmüştür.

İşte bu kabulün en sıcak olduğu alanların biri de Hilvan'dı. Hilvan, sömürgecilerle feodalizmin halkımıza karşı en alçakça ittifakının sergilendiği bir alan olmanın yanında; halkımızın en yurtsever ve en devrimci tutkularla dolu olduğu, oluşan aydın grupla birlikte tüm kent ve köy halkının yekvücut bir halde siyasete ısındığı, birleştiği, kaynaştığı alanların başında gelmektedir. Kısacası Hilvan'ın, Kürdistan somutunda grup pratiğimizin kitle tarafından benimsendiği ilk örneklerden birisi olma gibi bir özelliği vardır. Düşmanın ikinci komposunda bu alanı seçmesi bu nedenle tesadüfi değildir. Daha Haki yoldaş şehit verişin üzerinden bir yıl geçmeden, burada Halil ÇAVGUN'u şehit veriyorduk. Sokakları Haki'nin afişleriyle donatmak için mücadele veren bir grup devrimcinin üzerine, polis feodal eşkiya çeteleriyle birlikte saldırmış ve dört taraftan kuşatmaya aldığı bu devrimcileri toptan imhaya amaçlamıştı. Artık gelişmelerin önünün alınamayacağına inandığı bir anda saldırın düşman, verdireceği kayıpla halkı sindirmek, gelişmelere müsaade etmeyeceğini göstermek istiyordu.

Halil ÇAVGUN'un şehit edilmesi olayı; Haki KARER'in anısına bağlılığın kesintisiz bir sürdürücüsü olan ve giderek derinleşen Hareketimizin yeniden daha ileri boyutlu bir darbeye maruz kalmasıdır da. Hilvan'da yönetilen katliam, sıradan bir katliam olayı olmayıp, TC'nin en üst düzeyde düşündüğü ve yerli işbirlikçileriyle hayata geçirdikleri planlı bir olaydır. Bu katliamla, mücadelemizin kitleye aktarılması önlenmek isteniyordu. Denilebilir ki, Kürdistan'da Marksizm-Leninizm, Hilvan örneğinde en açık biçimde kitleleşen bir hareket görünümündeydi. İnsanların sahip oldukları büyük cesaret ve fedakarlık ruhu, yurtseverlikle Marksizmi birleştirmeye yatkınlıkları bu alanın seçilmesine yol açtı. Bu anlamda Halil ÇAVGUN'un katledilmesi, Hareketimizin kitleleşmesinin önüne geçme planlarını MHP faşistleriyle sıkı ittifak içinde olan Kürt hainleri eliyle hayata geçirme ve daha sonra Siverek'te Bucak çetesiyle bunu devam ettirmenin de ilk provası idi. Daha Hareket gürtülenmeden ve gerekli donanım ulaşılmadan kitleyle arasında büyük bir boşluk bırakılmak isteniyor, kitlenin bu alandaki faşist işbirlikçilerin kontrolü altına alınması hedefleniyordu.

Haki ve Halil yoldaşlar, mücadelenin ilk, fakat en zorlu adımlarının atıldığı büyüleyici tarihi bir dönemin şehitleri oldular. Eğer 1977-78, taşınan ideolojinin kan dökerek savunulduğu yıllar olmasaydı, daha sonraki yılların gelişmesi de mümkün olmayacaktı. Aynı zamanda, şehitlerin anısına gereken bağlılık gösterilmeyseydi, Partinin ilanı da gerçekleştirilemeyecekti. Biliniyor ki, Haki KARER'in katledilişine, Parti Programı kaleme alınıp tartışmaya sunularak karşılık verildi ve pratiğin daha da yaygınlaştırılması buna eşlik etti. Halil ÇAVGUN'un katle-

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi:

Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsviçe	5.00 skr.

dilmesine verilen cevap ise, Partinin ilanı oldu. Ama Partinin ilanıyla da yetinil-meyip, onun devrimci taktiğinin kanla, ateşle sinandığı bir direniş yükseltildi. Sömürgecilik ve işbirlikçilerine karşı başta Hilvan olmak üzere birçok alan silahlı bir direnişin boy attığı yerler haline getirildi.

Bir çok örgüt, Kürdistan'da o dönemde doğmuştu. Ama, bir çoğu programlarını ilan etmekten bile çekiniyor, devrimi hangi mücadele taktikleriyle geliştireceklerine dair en küçük bir ip ucu buluna-mıyordu. Hareketimiz, yüzyıllardan beri uygulanan çeşitli politikalarla üzerinde terör estiren, adını bile söylemekten korkar duruma getirilmiş bir halk gerçekliği içinde ve ortaya çıkan örgütlerin de kendi isimlerini dahi gizleyerek, program-larını kendilerine sakladıkları utanç verici bir yapı içinde bulundukları bir dönemde, daha doğuşunun ilk anından itibaren azgın karşı-devrimci teröre karşı, devrimci direniş dayatmış bir Hareketir. Hareketimiz, güçlerin sınırlılığına, ola-nakların azlığına bakmadan, yüreği avuç-larda yumruklarıyla, direnişin ve düş-manın her koşulda hesap soruşun örneğidir.

Halil ÇAVGUN şehit edildiğinde, Haki yoldaşın anısına bağlılıkta olduğu gibi, duyulan acı çok büyüktü. Ama bu anıya cevap vermek zorunluluğu da, bir o kadar zorlayıcı bir etkiydi. Elbette ki bizler, yol-daşlarımızın anısına bağlılığı basit bir-iki söz, bildiri ya da eylemle kanıtladığımızı düşünüp, bunun rahatlığını duymazdık. Bu anıların, mutlaka, mücadeleyi silin-mez kılacak güçlü adımlarla yaşatılması gerekiyordu. Eğer devrimde küçük bir çıkış yapmazsak, sokaklarda alnımız açık dolaşamayacağımız iyi biliner, bütün gücümüzü ortaya konuldu. Büyük devrimci enternasyonalist Kemal PİR yönetiminde, faşist çeteye şehir merkezinde, görölme-miş bir kahramanlıkla cevap verilerek, önemli darbeler indirildi. Bu cevapla, halkta görölmemiş bir coşkuya, harekete sahip çıkışa, ülke çapında Hareketimizin ileri bir atılımına tanık oluyorduk. Silahlı direniş temelinde sömürgecilik ve faşist işbirlikçilerine karşı koyuş, Partimizin ila-nıyla birleşince, Türkiye ve Kürdistan tarihinde önemli siyasal gelişmelerle yol açan ve özellikle Kürdistan'da görölme-miş politik ulusal-yurtsever uyanışın can-ladığı yıl olan 1979 yaşandı.

Adın andımız, mücadelen yolumuzdur!

Bu iki şehidin anısına duyulan bağlılık ve anıları gereği yürütülen ardıcıl müca-dele, yükseltilen Parti ve ulusal direniş bayrağı sonuçlarını göstermeye başlamış-tı. Daha düne kadar adı bile duyulmamış olan Kürdistan'ın bu parçasında, herke-sin, canlılığına, gördüğü halk desteğine hayret ettiği ileri boyutlarda bir hareket doğup geliyordu. Ve sömürgeciler, bu gelişmeye daha başlangıçta Mars kat-liamı ile karşılık vererek, Kürdistan'ın birçok şehrinde sıkıyönetim ilan ettiler. Mücadelenin örgütlü bir güce dönüş-mesini engellemek için her türden daya-naklarını harekete geçirerek saldırılarını

hızlandırdılar. Sıkıyönetimin tam da Ha-reketin boy attığı dönemde ilan edilmesi, Türk sömürgecilerinin gelişmeden duy-duğu ürküntünün açık bir göstergesi idi. Daha sonraki gelişmeler bilinmektedir. Sıkıyönetimlerin ilanıyla birlikte Hare-ke-timiz ve kitleler üzerinde yoğun sin-dirme operasyonları gerçekleştirildi. İlişkide olduğumuz ailelere ve sempatanlara kadar tüm çevremiz dahil olmak üzere mücadeleimiz, yoğun saldırılara maruz kaldı. 1979'un Mayıs ayına gelindiğinde, yaşanan durum şuydu: Bir yanda, geliş-meyi ne pahasına olursa olsun durdurmak için ordu da dahil, yerli feodal aşiretçi çeteler, faşist güçler ve ajan örgütleri ile Hareketimize saldıran düşman, ve adeta bu saldırıya eşlik edercesine mücade-le-mize karşı saldırı ittifakları oluşturan "sol" ve reformist küçük-burjuva çevre-ler; diğer yanda ise, her yönden gelen sal-dırlara karşı gücünü korumaya ve di-renişi daha da yükseltmeye çalışan dev-rimci Hareket vardı.

Düşman, mücadelemizin en seçkin önderlerini katletmekle ve düzenlediği kitlesel katliamlarla amacına ulaşama-mıştı. Şehitlerin anıları, en az canlı var-lıkları kadar bir güç kaynağı olmuş, kitle-le düşmanı saldırılarından tanyarak mü-ca-deleye daha fazla sarılmışlardı. Hare-ke-tin gücü her bakımdan büyümüş, yay-gın bir kitlesel hareket düzeyine ulaşmıştı. En yakıcı sorunun bu kitlesel gücü örgütlü-ne kavuşturmak olduğu bu dönemde, düş-man bu kez daha geniş bir planlamayla Hareketimize yöneldi. Oluşturulmaya çalışılan Parti örgütlerini dağıtıp, kitleler içerisinde kökleşmesini engellemek için harekete geçti. Mayıs ayını ise operasyon-larının başlangıcı tarihi olarak seçti. Böyle bir operasyon için Mayıs ayının seçilişi kendiliğinden bir olay değildi. Haki yol-daşın katledildiği Mayıs ayı, daha o gün-den başlayarak bir direnme ayına dönüş-türülmüş, düşmanın bu alçakça komp-lo-suna Haki yoldaşın anısına sahip çıkı-larak karşılık verilmişti. Nitekim Haki yoldaşın şehit edilmesinin birinci yıldönü-münde Halil yoldaş, ikinci yıldönümünde ise Müslüm Bann yoldaş bu anıya bağlı-lığın zincirleme halkaları oldular. Mayıs 1979'da Elazığ'da başlatılan ve giderek yaygınlaşarak istenen tutuklama ope-rasyonları da böyle bir gerçeği ifade etmekteydi. Partimizin gelişiminde önem-li anlamı olan 18 Mayıs'ı düşman, Parti-

mücadeleye kalkışması, bunun karşısında rejimin askeri faşist bir yönetime dö-nüşerek binlerce insanımızın tutuklan-ması, işkenceye alınması, yüzlercesinin

Kavgamızın cisimsiz komutanları... Yürüyoruz, yürüyeceğiz yolunuzdan zafere...!

katledilmesi ve halen bu rejimin tüm işkenceleriyle günümüze kadar devam etmesi, ama buna rağmen mücadelenin her alanda derinliğine ve genişliğine boyutlanması neyi kanıtlamaktadır? Açık ki, ilk direniş şehitlerinin anılarını duyulan bağlılığın müthiş bir kuvvet olduğunu ve eğer buna gerçekten bağlı kalınırsa en umutsuz denilen anıların bile güçlü bir tarihsel çıkışa dönüştürülebileceğini kanıtlamaktadır. Hiç kimse, çok az kişinin yaşam hakkı tanıdığı bir ulusun yeniden dirilişi için, bir-iki şehidin bir dava gerektisi haline getirilebileceğine, bunların anılarının bu kadar muazzam bir kuvvete sebep olacağına inanmıyordu. Ama dava-nın büyüklüğü toprağa düşenlerin anı-sının büyüklüğüyle birleşince, inanılma-yacak şey çok kısa sürede en güçlü bir inanç haline geliyor; bu konuda tüm karanlıklar yırtılıyor; korkaklıklar cesa-rete, bilinçsizlik ortamı bilinçli ortama dönüşüyor; bir ulusun mezarından kül-lerini silerek kalkışı gibi bir tablo ortaya çıkabiliyordu.

İşte bu şehitlerimizin ulusal direniş mücadelemizdeki yeri budur. Eğer bu mücadele onların kanyıla sulanmasaydı, Kürdistan'da tarihin akışı gerçekten de değişik olacaktı. PKK Hareketinin gerek oluşumunda ve gerekse daha sonra si-yasal gelişmelere damgasını vurmada oynadığı rol gözönüne getirildiğinde sor-mak gerek: acaba bu iki şehidimiz olmasaydı, bu kadar çaba harcanabilir miydi; anılarına mutlaka bağlı olmanın bir gereği olarak davalarını halka taşı-rmanın yolu seçilmeseydi bu gelişmeler olur muydu? Demek ki, dava arkadaşları toprağa düşen her şehidin bıraktığı dava bayrağını daha da yükseklere tırman-dırırsa, gerçek ölümsüzlük bu temelde doğar. Tarihte gerçek davaların zaferi, birçok örneğiyle görüldüğü gibi bu nok-tada doğmuştur. Elbette ki, sözümüz halkımızın geleceğini yüzyıllardan bu yana basit çıkarlar karşılığında satanlara değildir. Onlar, değil bir şehidin anısına, yüzbinlere de sahip çıkamazlar. Kürdis-tan'da bu yıllarda bir çok insan yurtse-verlik adı altında ölüyor. Fakat hiç birisinin sonuçları, bu iki şehidimizin anı-larına bağlılıkta olduğu gibi olmamıştır. Demek ki, yoldaşlık, aynı zamanda anı-lara en iyi karşılık vermeyi de içeren bir olgudur. Kalan yoldaşlar eğer bu nitelikte olduklarına dair umut ve inanç yarat-mazsalar, açık ki kimse de kolay kolay ölümlü göze alı kanını dökemez. O halde şehitlerimiz, Hareketimizin kişilerle bağlı olmayan, sürekli gelişmeye dair inançla dolu bir Hareket olduğunu da kanıtlıyor. Başarının en az görüldüğü bir dönemde eğer böylesine korkunç bir direnme ru-huna tanık olunuyorsa, demek ki o dava, geleceğine duyulan engin güvenle böyle militanları yaratabilir.

1977-78'e bakıldığında iki kilometre taşı görmekteyiz. Halkımızı ortaçağ ka-

ranlıklarından çağımıza doğru birleştir-me de temel kilometre taşları olarak bu şehitlerimizin mezarlarını diksek asla gerçeği abartmış olmayacağız. Açık ki

77'de dikilen ayak 78'de başka bir ayakla tamamlanmasaydı, 79'a ulaşılama-yacaktı. O halde onlar, ortaçağdan çağımıza kurulan köprünün iki yıkılmaz ayaklarıydılar. Şimdi, bugün PKK ve onun önderlik ettiği ulusal direniş mücadelesinde yer alan sayısız militan ve yurtse-ver bu köprü üzerinden geçmektedirler. Bugünkü konuma varış, tamamen bu köprünün dayandığı bu sağlam ayaklar sayesinde.

Bu şehitleri yitirdiğimiz gün, yüreği-miz son derece yarı, acımız son derece büyüktü. Elbette ki, bu yaşam kaygısına düşmemizden ötürü değildi. Anılarının gereklerini mutlaka yerine getirmek ru-unda olduğumuz bu yoldaşlara karşı görevimizi başarıp başaramayacağımız kaygısıydı. Başaramazsak büyük bir sorumsuzluk örneği işleyecektik. Ama ba-şarmak da muazzam bir güç ve yetenek istiyor, muazzam bir direnme özelliğini gerektiriyordu. Bu yoldaşların, karanlığa düşüp parlak izini kaybeden iki kızıl yıldız olmalarını ve hatta giderek parlayan güneşler haline gelmeleri için gösteril-mesi gereken kuvvetin gösterilmesi ge-rekiyordu. Ve aranan güç, yine onların anılarına bağlılıkta bulundu. Eğer kalan yoldaşlar anılarına muazzam bağlılığı göstermemiş olsalardı, yalnız soyut bir Marksizm-Leninizm tek başına o kadar güçlü engelleri aşmada belki de kafi gele-yecekti. Hatta eğer Marksizm-Leni-nizm daha büyük bir bağlılıkla özüm-senmişse, bunda, böyle iki militanın kay-bedilmesiyle de kaynak olarak tüm dayat-cılığını duyurmasının önemi vardır. Bunun kazandırmış olduğu imveyledir ki, PKK'nın Parti ve ulusal direniş bayrağı bugün ülke içinde ve dışında daha da yükse-lerde dalgalanmaktadır, hem de, ülkeyi-zin ele geçirilmesi doruk noktalarında...

Bu bağlılıklardır ki, en acımasız işken-celere dayanılmıştır. Partimizin en seçkin evlatları, tarihte ender görülen işken-celere karşı görölmemiş bir direniş yarat-mışlardır. Can yoldaşları MAZLUM, HAYRİ ve KEMAL'lerin görölmemiş dire-nişleriyle Partiyi ve ulusal direniş müca-delemizi ölümsüz bir noktaya getirmeleri ve bu büyük anılara böylece karşılık ver-meleri sözkonusudur. Bir bütün olarak, 12 Eylül rejiminin azgın imha seferlerine karşı ülke içinde ve dışında cesaretle atı-lan adımlar da, yine bu anılara bağlılığın bir gereği olarak anılmalıdır. Tarih, biraz da güçlü dava arkadaşlığının gereklerinin yapılmasıyla gelişir. Yoldaşların anı-larına bağlı kalmamak, bu anılara oyna-mak, gereklerini hangi gerekçeyle olursa olsun yerine getirmek çok ciddi teh-lakelere yol açar. Denizler, Mahirler, İbrahimler'in anıları devrimci bir tarzda değerlendirilmediği içindir ki, bugün kü-çük-burjuvazi tarafından çarçur edil-

mektedir. O anılar üzerinde, onlara en büyük saygısızlık yapılmakta, yetersizlikleri ve hataları da olsa, yükselttikleri direniş bayrağı inançlı takipçilerle taşınmamaktadır. Yaşamlarını en ufak bir ikircikliğe düşmeden bir dava uğruna verenlerin anısına en basit bir saygısızlık, en basit bir görevi yerine getirmeme insanı en soysuz bir duruma getirebilir. O halde, direniş şehitlerimizin anısı altında ezilmemek için, onların bir canına karşılık yüzlerce canı feda etmekten ve giderek tüm bir halkı, uğruna kan akıtılan bu dava için ayağa kaldırmaktan çekinmemek gerekir. Bu, onların güçlü direnişini daha da yükseltmek için insani yeteneklerin en üst sınıra kadar yükseltilmesi demektir. Öyleyse 77-78 ve tüm direniş şehitlerimizin PKK ve Kürdistan Ulusal Direniş tarihindeki yerleri son derece belirgindir. 1970'lerin sonlarından günümüze kadar Partiyi yenilmez kılmak ve ulusal direniş mücadelesini her alanda güçlendirmek için yürütülen çabalar eğer bağımsızlık ve özgürlük tarihinin kazılmasında temel bir role sahipse, bu, bu davanın uğruna kan vermeye değer bir dava olduğunu, direniş şehitlerimizin anısına bağlı kalarak kanıtlanmamızla yakından ilintilidir.

Elbette ki bugüne, böyle bir direniş temelinde ulaşıldı, direnişin ölümlü her türlü engelle savaşarak gelindi. 12 Eylül faşist rejimi, sömürgeci Türk burjuvazisinin en son kozu olarak bütün gücüyle üzerimize yöneltilmiş, davanın mutlaka zafere ulaşacağına olan inancımız ve şehit yoldaşlarımızın emredici anıları dışında dayanacağımız ve güç alacağımız her hangi bir kaynak yoktu. Ama bunlar da, en görkemli zaferleri getirecek en temel kaynaklardı. İşte buradan alınan güçle, Partimiz bulunduğu her alanda direnişi yükseltti. Cezaevleri direnişin yıkılmaz kaleleri haline getirildiler; Kürdistan'ın kent ve kırlarında en zor koşullar altında ülke ve Parti tarihimizin en güçlü direnişleri yaşandı. Faşist cuntanın halk kitlelerini teröze etme çabalarına karşı, Parti militanları hayatlarını siper ederek, direniş bayrağını yüксеkte tutmasını bildiler. Kadrolarının önemli bir bölümünü yurt dışına çeken Parti, direnişi daha güçlü yükseltmenin yoğun hazırlıklarına girdi. Tüm hatalara karşı savaş açarak, kendini yeniden eğitime sürecini başlattı. İdeolojik, siyasi, örgütsel, askeri tüm alanlarda kendisini güçlendirerek, süreci başlarıyla tamamlamasını bildi. Bu süreçte yurt dışı koşullarında kendisini daha da ele veren Parti içi ve Parti dışı küçük-burjuva yığınları, tükenmişliği, yıkıcı ve bozguncu anlayışlarına karşı bir savaş temelinde direnişçi birliğini pekiştirdi. Ve bunu, tasfiye sürecine giren sol'un derinleşen bir kriz batağında bulunduğu bir dönemde başardı. Yeni dönem direnişi için en güçlü şekilde sürdürdüğü hazırlıklarını II. Kongreyle tamamlayan Partimiz, halkımız için karanlıklar döneminin kapandığını ilan ettiği bu kongresiyse, topyekün bir halk direnişinin müjdesini veriyordu.

Tüm bu gelişmeler karşısında elbette düşman da boş durmazdı. Partimizin ulaştığı her alanda saldırılarını yoğunlaştırarak, yıkıcı ve bozguncu çabalarına hız verdi. Ve özellikle ülkede direnişin doruk noktalarında yeniden yükseltilmeye başlandığı 1983'ü, kendisi açısından da kesin sonucun alınması gereken yıl olarak belirledi ve saldırılarını bu temelde geliştirdi. Hazırladığı komplo çok geniş ve alçakçaydı.

Partimiz, halka ve tarihe karşı duyduğu sorumlulukla, Kürdistan'ın diğer parçalarında da, en değerli önder ve kadrolarının hayatları pahasına olumsuzluklar üzerine yürümeği vazgeçilmez gördü. Halkımızı adeta içten kemirerek düşmanları karşısında zayıf düşüren iç çatışmalarda, en olumlu tavır koyarak, direniş temelinde uzlaşma ve birliklerin yaratılmasında sorumlu devrimcilik ve yurtseverliğin seçkin örneklerini sundu. Nitekim, MK üyelerinden Mehmet KARASUNGUR ve değerli militan İbrahim BİLGİN yoldaşlar böyle soylu bir çabanın

Proleter enternasyonalist Haki KARER, Kürdistan halkının dilinde, sömürgecilik karşı nefretin bitmeyen türküsüdür!

şehitleri oldular. Çatışmaları durdurmak ve ulusal birliği yaratmak amacıyla bütün coşkularıyla ve inançla çaba gösteren yoldaşlar da 2 Mayıs 1983'de bu amaç uğruna toprağa düşerek ölümsüz direniş şehitleri arasına katıldılar. Gerçekte, bir çabanın halkımıza sürekli acı veren bu iç çatışmalar da düşmanın bir dayatmasıydı. Daha sonraki Türk ordusunun hamlesinden de anlaşılmalıdır ki, iç çatışmaların böyle bir dönemde yoğunluk kazanması kendiliğinden değildi.

İki değerli Parti neferini şehit verdiği-miz 1983 Mayıs ayı, aynı zamanda son bir hamleyle düşmanın Parti Hareketimizi bitirmek istediği bir ay haline getirilmek istendi. Düşman üç şey dayattı ve bunlar; direniş şehitlerimizin anısına, yükseltmek istediğimiz mücadeleye düşmanın karşılığı idi. 21 Mayıs 1983'de PKK Diyarbakır davasında 35 idam kararı verilecek, cezaevlerindeki direniş darbe vurulmak istendi. Bu idam kararı aynı zamanda PKK'yi imha amacının da açık bir ilanıydı. Bunu 25 Mayıs 1983'de uzun hazırlıklarla sonucu gerçekleştirilen Güney Kürdistan saldırısı izledi. Partimizin hazırlıklarının yoğunlaştırdığı alanlara yöneltilen bu saldırı da, tıpkı idam kararlarında olduğu gibi fiyaskoyla sonuçlandı. İdam kararları direnişi durdurmak bir yana, daha da alevlendirdi. PKK direnişçilerinin sesi dünyada yankılanarak, bu alandan zafer ilan edildi. Türk ordusunun Güney Kürdistan'a saldırısı da aynı akibete uğramaktan elbette ki kurtulamazdı. Ama düşmanın planı bunun da ötesinde hesapları içeriyordu. Bu geniş çaplı komplo-nun en önemli parçası olarak cezaevlerinde Şahin-Yıldırım ihanet çetesi, dışarda ise Semir haini harekete geçirildi. İçerde Şahin-Yıldırım eliyle kurdukları "Genç Kemalistler" örgütü bu ay içerisinde dışarıya da açıktan yansıtılarak, iğrenç propagandalara hız kazandırıldı. PKK'nin cezaevindeki varlığını teslim almak ve dolayısıyla yarısını çöktirmek gibi bir hedefle yola çıkan bu hain çete, aynı çabalarını ilişkileri vasıtasıyla dışarda da sürdürüyorlardı. Zaten bu komplo-nun diğer bir parçası da Semir haininin ölümlü bir görevi. Devletin, cezaevlerinde idam kararları ile imha planının uygulanmasına yoğunluk kazandırıldığı, ordusu eliyle de Partiyi direniş alanlarında kökleşmeden sökmek gibi bir amaç için saldırıya geçtiği Mayıs ayında, Semir haininin düzenlenen bir Avrupa Konferansı'yla bu alandaki Parti örgütlerini ele geçirmesi ve Partiyi içten yıkararak, tasfiye sürecine sokması planlanmaktaydı. Ancak bu hain komplo-yu birçok belirtilerinden anlayan Parti önderliği, Avrupa'ya anında müdahale

ederek, bu hesapları da fiyaskoyla sonuçlandırdı. Bu hainin, kadroları Partiyi karşı ihanete sürüklemek için 4-5 yıldır sürdürdüğü çabalar büyük bir kararlılıkla ezilerek, provakasyon boşa çıkarıldı.

1984'ün Mayıs'ına ulaştığımız bugün, tarihsel dönemlere damgasını vuran Haki, Halil, Mehmet ve İbrahim yoldaşların ve diğer direniş şehitlerinin anılarının emredici gücünü daha yakıcı olarak duymaktayız. Direniş şehitlerimize karşı alımız açık, elimizde Parti ve ulusal direniş bayrağımız olduğu halde, karşımıza çıkacak engeller ne kadar büyük, faşist yönetimin imha planları ne denli ince ve acımasız olursa olsun daha büyük bir azim, öfke ve gururla hedefimizin üzerine yürümekteyiz. Bu konuda en küçük bir tereddütümüzün olmadığını göstererek, pratikte bunun güçlü adımlarını atmakta kendimizi sınırlı da olsa onlara karşı temize çıkardığımızı, anılarına layık, sadık yoldaşları olduğumuzu kanıtlamış kabul ediyoruz. Ama, bu her şeyin tamamlanmışlığına da gelmiyor. Önümüzde başlanılması gereken ciddi görevler ve

ramanlarına sahip çıkmasını bilmelidir. Düşmanın özellikle bu konuda birçok hesabı vardı. O, şehit ailelerinin üzerinde önemle durarak şehitler ve Partiyi, aileleri karşı karşıya getirmeye çalıştı. Ya da, direniş şehitlerimizle, Partimizi ayrı olaylar olarak göstermek istedi. Ancak bu hesapların tutmayacağı şüpheye yer vermeyecek kadar açıktı.

Direniş şehitlerimizin mücadelemizdeki yerlerini belirleyen Mayıs ayını, bir direniş yükseltme ayı ve 18 Mayıs'ı da yine bu ayın temel bir günü olarak değerlendiren, gereken anlamını mutlaka vermek zorunluluğu vardır. Bağımsızlık ve özgürlük yolunda daha güçlü yürünmesi için tarihin en zorlu döneminde kanlarıyla yolları düzleyen bu yoldaşları anmak, onların ardından yürümesini bilmektir. Direniş şehitlerimizi andığımız bu ayda, tüm hatalarımızla hesaplaşmamız, bu ayı bir hesap verme ayı haline getirmemiz, şehitlere bağlılığın yalın bir ifadesi olacaktır. Şimdiye kadar üzerimizdeki baskıların korkunçluğu ne olursa olsun, esas aldığımız değerler o kadar yüce, bu değerlerin ifade ettiği amaçlarımız o kadar vazgeçilmezdir ki, tüm bu olumsuzluklarla savaşmak artık eskisi kadar zor olmaktan da çıkmıştır. Temellerine böylesine güçlü değerleri koyan davalar, yanlışlıkları, hataları ne olursa olsun, süreç içerisinde bunları güçlü öğelere dönüştürmesini bilir. Yakın Parti tarihimiz bile bunun sayısız örnekleriyle doludur. Yeter ki özenle sapılmasın. Bu özenle sapılmadığı içindir ki, PKK bugün her zamankinden daha güçlüdür.

PKK, bu şehitleri anma gününde, yoldaşlarına verdiği sözü daha güçlü bir biçimde yerine getirmiş durumdadır. PKK, şehitlerinin anısına bağlılığın, anlamsız sözlerle değil, mücadele ateşini daha da alevlendirerek ve giderek bunu zafere ulaştırmakla yerine getireceğini inanmaktadır. Şimdiye kadar bu, kısmen yerine getirilmeye çalışıldı. Bundan sonra da gerekenin yerine getirileceğine hiç kimsenin kuşkusuna olamaz. Onların anısına ancak zaferde bağımsızlığı kazanarak layık olacağımızın derin bilinci ve direnişçi tutumu içindedir. Ve zaten, bun-

24 Nisan-11 Mayıs 1984 tarihlerinde, Hannover, Hannover-Bonn arasında gerçekleştirilen Uzun Yürüyüş eylemi ölümsüz önder Haki Karer'in onurlu ismini taşıyor.

sorumluluklar var. Dönemin mutlaka yerine getirilmeyi bekleyen görevlerine doğru karşılık verilmeksizin, onların anılarına tam karşılık verildiği de söylene-meyecektir. Bu nedenle, direniş şehitlerimizin anısına mutlaka doğru biçimde sahip çıkılmak zorundadır. Açık ki; onlar, tüm halkımızın direniş sembolleridir. Bilinmeli ki, yetersiz devrimcilik, ahbab çavuşluk, hisım-akraba bağlılığı anıya saygısızlığın en kötü örnekleri olacaktır. Onları, Partimizin yığit önderleri, halkımızın ulusal kahramanları olarak yükseltiyoruz. Tüm halkımız bu ulusal kah-

dan başka hiçbir biçimde direniş şehitlerinin anısına sahip çıkamaz. Bu inançla, tüm partili militan ve sempatizanların ve halkımızın, başta Haki ve Halil gibi ilk tarihi şehitlerimiz olmak üzere onur abidesi olan tüm direniş şehitlerimize sahip çıkmasını, onlara bağlılığın bir gereği olarak belirtiyor, ileride bunun zaferle taçlanması için PKK önderliğinde yürütülen mücadeleye büyük bir birlik, dayanışma ve cesaret ruhuyla karşılık vermelerini bekliyoruz.

Direniş şehitlerimize bundan başka vereceğimiz hiçbir karşılık yoktur.

* Kahrolsun Sömürgecilik ve Yerel Gericilik!

* Yaşasın Bağımsızlık ve Proletarya Enternasyonalizmi!

* Haki KARER ve Halil ÇAVGUN Yoldaşları Direnme Savaşımızla Yaşatacağız!

MEHMET VE İBRAHİM YOLDAŞLARI ŞEHİT EDİLİŞLERİNİN BİRİNCİ YILDÖNÜMÜNDE SAYGIYLA ANIYORUZ

Halkımızın bağında adeta sürekli kanayan bir yara olan iç çatışmaları, direniş temelindeki ulusal birliği dayatarak durdurma yönünde faaliyet gösterirken, 2 Mayıs 1983 günü Güney Kürdistan'ın Kandil Dağı muntakasında şehit düşen PKK-MK üyesi Mehmet KARASUNGUR ve PKK militanı İbrahim BİLGİN yoldaşları, şehit edilmişlerinin birinci yıldönümünde anılarına layık olma mücadelesi verecek anıyoruz. Bu yoldaşlar, bundan sonra da her zaman, ulusal birlik uğrunda gösterilen yüce çabalardan ve fedakarca aktılan kanın abideleşmiş örnekleri olarak anılacaklardır.

Mehmet ve İbrahim yoldaşların, durdurmaya çalıştıkları çatışmalarda kurşunların hedefi olarak şehit düşmeleri ardından, Temmuz 1983'te anılarına çıkarılan Özel Sayı'da, onların bu soylu çabalarının anlamı bütün yönleriyle ortaya konulmuş ve bu iç çatışmalarda proletaryanın çözümleyici rolünün mutlaka yerine getirilmesi, onların anılarına bağlılığın da zorunlu bir gereği olarak belirtilmiştir. PKK kurucu önderlerinden ve Merkez Komitesi üyesi Mehmet KARASUNGUR ve seçkin savaşçı İbrahim BİLGİN'in anılarına yazılan söz konusu değerlendirmeler, bugün de tüm güncelliğini ve önemini korumaktadır. Bu anlamda, bugün bize düşen görev, onların uğrunda kanlarını dökmekten çekinmedikleri ulusal birlik amacını vazgeçilmez bir tutku olarak bayraklaştırmaktır. Tüm Kürdistanlılara bir çağrı olan mücadelelerine gereken karşılık mutlaka verilmelidir.

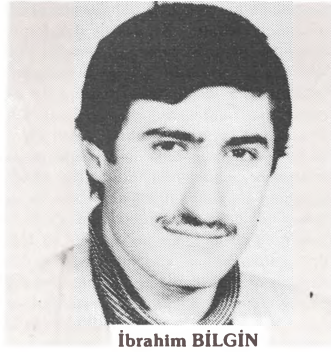
Mehmet ve İbrahim yoldaşları andığımız bugünlerde anılarına bağlılığın gereklerini bilincimizde bir kez daha tazelerken, onların ulusal kurtuluş mücadelemizdeki anlamlarını daha fazla kavramakta ve dayattığı görevlerin yakıcılığını duymaktayız. Birinci ölüm yıldönümlerinde onları anarken, bu yoldaşların büyüklüğünü bir kez daha gördüğümüz-

Mehmet KARASUNGUR

den bahsettik. Elimize ulaşan İbrahim BİLGİN yoldaşa ait yazı, bu büyüklüğün adeta canlı bir belgesi durumunda.

Çok genç yaşlarda mücadeleye katılan ve kısa zamanda en zor görevleri üstlenmekten çekinmeyen kararlı bir militan sıfatına ulaşan İbrahim BİLGİN, yazısından da anlaşılacağı gibi; tarihe, topluma, çağa ve kendisine karşı eleştiri silahını hiç bir zaman elden bırakmayan ve bunu, gelişmesinin basamağı haline getiren bir yoldaştı. Onun devrimci mücadeleye katılığı da, yine bu temeldedir. Ankara'da ailesiyle birlikte yaşayan İbrahim BİLGİN, daha lise yıllarında, dünyayı henüz tanımayışa başladığı dönemde büyük bir yüreklilikle devrim sorunlarına atılmaktan çekinmemiştir. O, Türkiye metropollerinde de olsa, ülkesinin acılarını yüreğinde duymasını bilmiş, bütün enerjisi ve coşkusuyla kendisini bu acıların durdurulmasına adanmıştır. Öğrenci gençlik içinde propaganda ve örgütlenme çalışmalarını da yürüterek, mücadelenin kitlelerle bağını yaratılmasında örnek bir militan tipini sunmuştur. Faşistlere, yerli milis güçlerine ve sömürgeci kolluk kuvvetlerine karşı bir çok eylem içerisinde yer alan İbrahim BİLGİN, Kürdistan bağımsızlık savaşçısının nasıl zengin yeteneklerle

İbrahim BİLGİN

donalı olmak zorunda olduğunu başarılı pratiğiyle göstermiştir.

1980 faşist darbesi sonrası, Parti tarafından yurt dışına alınan İbrahim BİLGİN, bu süreçte de inanç ve coşkuyla dolu seçkin bir militan örneği olmuştur. Yoldaşlarının askeri ve siyasi eğitimleriyle yakından ilgilenmiş, aynı zamanda ken-

disini yenilemenin de sürekli çabası içinde olmuştur. O, fiziksel olarak aramızdan ayrıldığında, yüreğimizde sökülmemek üzere yer etmiş bir yoldaştı. Gerçekte, kendisine karşı da en acımasız eleştirileri yöneltmekten çekinmeksizin büyük bir cesaretle hataların üzerine yürüyen İbrahim yoldaş, Partiyi gönderdiği ve tüm yoldaşlarının da okumasını istediği yazısından sonra, bizlere kendisi için söylenecek fazla bir şey bırakmamıştır. Ancak şu kadarını söyleyelim ki, onun bu yazısı dahi bize mutlaka izlenmesi gereken örnek bir militan tutumu sunmaktadır. Bu tavrı yüceltilmeli, o tavrın yüceliğine ulaşılmalıdır.

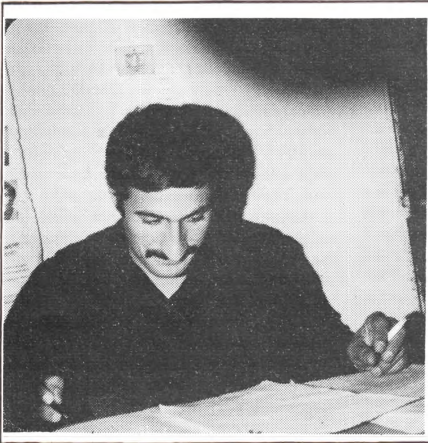
Bu yoldaşlar, dönemi karşılayacak devrimci özelliklerin de olduğunu yavaşları ve mücadeleyle ortaya koymuşlardır. Onların bu örnek tutumları, elbetteki takipçisi olacağımız tek izdir. İbrahim yoldaşın bu yazısı, her PKK partizanının kendi yetersizlik ve hatalarına yönelerek bir özeleştirici sürecinin başlatılmasında vesile edilmeli ve örnek alınmalıdır.

Mehmet yoldaş, Filistin eğitim kamplarında PKK'li ve Filistinli savaşçılara hitap ederken.

İbrahim Bilgin yoldaşın, ölümünden kısa bir süre önce PKK Yürütme Komitesi'ne göndermiş olduğu; devrimci dürüstlük ve eleştiri-özeleştirici anlayışının canlı bir örneğini teşkil eden yazısını yayınlıyoruz.

ÖZEL OLARAK MERKEZ YÜRÜTME'YE, GENEL OLARAK TÜM PARTİLİ ARKADAŞLARA!

İbrahim BİLGİN

Sivas-Kangal'a bağlı Yellice köyünde 20.3.1963 tarihinde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da yaptı. Kendisini adadığı Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesinde daha aktif yer almak için lise son sınıfta okulu terk ederek Kürdistan'a geldi. Görevlendirildiği Antep'te basın-yayın çalışmalarında, çevre ve gençlik örgütlenmelerinde yer aldı. Başarılı çalışmalarından dolayı, Antep Yerel Komitesi'ne seçildi. Ayrıca, birçok eylemi bizzat planlayarak başarıyla gerçekleştirmesinde önemli rol oynadı. Parti'nin geri çekilme yıllarında, bulunduğu yurtdışında bir taraftan çok yönlü eğitimini geliştirirken, aynı zamanda çeşitli görevler de üstlendi. 2 Mayıs 1983'te, Kürdistan halkının birliği uğrunda yürüttüğü mücadele sırasında şehit düştü.

Öncelikle, bu aşamada içerisine girmiş bulunduğumuz sürecin karakterine değinmek istiyorum. Çünkü bu, böylesi bir süreçte girerken bende ortaya çıkan durumun izahı açısından önem arz etmektedir. Fakat, bu, tek başına içinde bulunduğumuz durumu izah edemez. Pratik mücadele karşısında girmiş olduğum tavrın izahı,

bu maddi olgu ve içerisinde bulunduğumuz durumun açıklanmasını gerekli kılmaktadır. Öncelikle ben burada sürecin karakterini ele alırken daha çok kişisel durumuma çözüm getirci yönünü ele alacağım. Buna bağlı olarak, içerisinde bulunduğum durumun açıklanması sonucunda, arkadaşların durumumu daha iyi anla-

yacaklarını sanıyorum. Bu, yapılacak olan görevlendirmeler ve dağıtımda bir alternatif olacaktır.

Bir süre önce, Merkez Yürütme'ye başlığı altında yazmış olduğum ve o anlık içerisinde bulunduğum durumu açıklayan, fakat, sürecin karakteri, Parti Hareketimizin yönelimi ve direnme savaşımızla çelişen, ikircikli ve hatta gelmiş olduğum seviye ve aşamada bir nevi oportünistçe bir tutumu yansıtan durumumun da bir açıklaması olacaktır. Bu bakımdan, bu yazımda özellikle içerisine girmiş bulunduğum durumun bir değerlendirmesi -açıklaması- ve özeleştirisel bir çözümlemesini yapmayı gerekli görüyorum.

Bugün, Kürdistan Devriminin tarihinde önemli bir aşamayı yaşadığımız açıktır. Karşı karşıya bulunduğumuz pratik mücadele ortamı; Kürdistan devriminin sahip olduğu kendisine özgü karakter ve bir bütün olarak devrimimizin zorlukları (bir yığın başka şey üzerinde belirleyici olduğu gibi), proletar devrimcilikle küçük-burjuva devrimciliğinin bir birinden ayrışmasını, devrimimizde (ki, bu devrimimizin kendine özgü karakterinden ve özelliklerinden kaynaklanmakta-

dır) çözümleyicilikten ve devrimi uzun vadeli kılmaktan uzak olan küçük-burjuva devrimciliğinin, basit devrimciliğin, artık kendisini hiç bir biçimde gizleyememesini, açığa çıkmasını ve böylece çözümleyici devrimciliğin, proletar devrimcilik olduğu gerçeğini bir kez daha bariz bir şekilde ortaya çıkarmakta ve bunu doğrulamaktadır. Kürdistan gibi bir ülkede, özellikle devrimin ağır, sancılı gelişimi ortamında, küçük-burjuva devrimciliğinin artıklarından arınmama, o yapıyı bir türlü aşamama ve dolayısıyla döneme uygun devrimciliğin edinilemesinden kaynaklanan basit devrimciliğin, gelişme ortamı bulamayacağı, Parti içerisinde kendisini şu veya bu biçimde gizleyerek yer edinemeyeceği, bu bakımdan kişileri -ne kadar iyi niyetli olursa olsun- daha değişik noktalara götüreceği ve götürmekte olduğu bilinmektedir. Tarihi, toplumsal gelişim, objektif koşullar ve sınıf savaşımının katı ama gerçek kuralları bunu bu şekilde doğrulamaktadır. Elbetteki böylesi bir süreçte girerken bu durumun eskiye oranla daha da bariz olarak şekillenmesi, sadece Kürdistan devriminin kendine özgü özelliklerinin ve devrim pratiğinin bir dayatması değil,

aynı zamanda genel olarak direnme savaşımızın ve özel olarak da Partimizin gelişmesinin de bir dayatması olmakta ve ortaya çıkan bu gelişim bu iki olgunun damgasını taşımaktadır. Bu bakımdan, şu aşamada içerisine girmekte olduğumuz zorlu pratik mücadele ortamı, özellikle böylece bir ayrışmayı ve Parti saflarının netleşmesini de, beraberinde getiren bir süreç olma özelliğine de sahiptir. Fakat, bu gerçek, sadece bu aşamada ortaya çıkan bir olgu değildir. Partimizde bu yönlü bir ayrışma ve safların netleşmesi sürecinin rol oynanmayacağı, son sınırında bu düzeyle sınırlı kalan "devrimci-

İ. BİLGİN eğitim dönemindeyken.

liğin" teslimiyete ve ihanete götürerek, direnme savaşımızı lekelediğini göstermiştir. Devrimimizin bu yönlü gelişiminin sona ermediği ve ermeyeceği göz önünde bulundurulursa, bugünkü pratik mücadele ortamı da, bu yönlü süreci daha da hızlandırarak direnme savaşımızın itici gücü olan proleter devrimciliği daha da ön plana çıkarmaktadır.

Sorunu, ilkelik ve amatörlük açısından bile değerlendirirsek, bu alandaki gelişmenin ve bunun aşılması olayının -kadrolar açısından- sadece edinilen ideolojik ve politik gelişime göre ele alınmasının yanlış olacağı, bunun pratik mücadele içerisinde belli olacağı ve hatta olduğu bilinmektedir. Buna göre Partimizin, kadrosal bakımdan güçlü bir bileşime sahip olması, şimdiye kadar yapmış olduğumuz ideolojik-politik çalışmaların pratikte somut bir gerçeklik halini alması, işte bu pratik mücadele ortamında olacaktır.

Bu konuda, her ne kadar kadrolar açısından, geri çekilme dönemi boyunca, kadrosal bileşimle pratik mücadele ortamından uzak bir alanda, -yurt dışında- yapılmış olan ideolojik-politik çalışmalar, belli bir kadrosal potansiyelin şekillenmesine neden olmuşsa da; devrimimizi gerçekleştirmede gerekli olan kadrosal bileşim, bu pratik mücadele ortamında şekillenecek ve "ara yol unsurları" yavaş yavaş bu bileşimin dışında kalacaklardır. Nitekim, sürecin gelişimi de bu yönlü işlemekte, pratik mücadeleyle kendisine has özellikleriyle girmek için atılan her adım bu gelişime ve ayrışmaya daha da hızlandırmaktadır ve hızlandırmaktadır.

Mücadelelerimizde zorlu bir evre olan bu evrenin, güçlü proleter devrimci bir kadrosal bileşimle aşılacak zorunda olduğu açık bir gerçek. Yani devrimi bu aşamada kurtararak, daha da ileri götürmek profesyonel devrimciliği zorunlu kılmaktadır. Çünkü, devrimi geliştirmede ve daha ileri boyutlara götürmede, küçük-burjuva devrimciliği, basit devrimcilik bu rolü yüklenemez. O, ancak devrimin yükselme dönemlerinde, proleter devrimciliğin arkasından düşe-kalka gidebilir.

Tabii, eğer yaşama hakkı tanınırsa!...

Bu bakımdan, mücadelemizde sahip olduğu önemden dolayı, kritik bir evre olan bu aşamada, bu görev zorlu koşullarda kendisini ispatlayan kadrolarla aşılabacaktır, başarılabacaktır. Zaten gerçek kadrosal gelişim, yoğun pratik mücadele ortamında, zorluklarla mücadele içerisinde olur. Bunun dışında, farklı bir bakış açısıyla, gerçek bir kadrosal bileşimin yaratılamayacağı açıktır. Bu nedenle denilebilir ki, girmekte olduğumuz pratik mücadele ortamı, Kürdistan devriminin başanya ulaştırılması için gerekli olan kadrosal bileşimin bizzat pratik mücadele ortamında şekillenmekte olduğu bir süreçtir. Bu bakımdan, genel olarak kriz döneminin ortaya çıkmasıyla gelişen ve derinleşen, özel olarak da bugünkü pratik mücadele ortamında daha bir nitelik kazanan bu olay, Parti saflarının ayrışması ve netleşmesinden ayrı değildir. Sorun bu olduğuna göre ve devrimi daha ileri götürülebilir için, profesyonel devrimcilerden oluşan nitelikli bir kadrosal bileşim, yani örgüt yaratmak gerektiğine göre; bu sorunun üzerine özellikle titiz bir şekilde eğilmek hepimizin görevidir.

Bu noktaya gelindiğinde ortaya çıkan ve çıkacak olan iki unsuru birbirinden ayırmak ve ona göre tavır belirlemek gerekiyor.

Birincisi; geçmiş dönemde yapmış olduğumuz ideolojik-politik çalışmalar sonucunda, özellikle eğitimsizlikten kaynaklanan ilkelik ve amatörlük aşılmıştır. Yine, girmekte olduğumuz pratik mücadele ortamında mücadelenin sorunları, pratiğin geliştirici atmosferi, teorik hazırlık aşamasında pratik mücadeleden kopuk olmanın yaratmış olduğu karamsarlık, ilkelik ve amatörlükle birlikte tamamen aşılmıştır. Tüm bu eksiklikler doğal olarak pratik içerisinde aşılabacaktır. Çünkü, ilkeliliğin ve amatörlüğün sadece teorik eğitimsizlikten kaynaklanmadığı, özellikle kadrolaşmada önemli fakat ikincil ögeyi teşkil eden pratik deneyimsizlikten ve tecrübesizlikten de kaynaklandığı göz önünde bulundurulacaksa, bir süreçte girenken ortaya çıkan durumun ilkeliliğin ikinci ögesini teşkil ettiği görülecektir. Bu eksikliğin bu aşamada ortaya çıkmasına neden olan bir durumun bulunduğuna, bunun ise, uzun bir dönem boyunca pratikten ve görevlendirmeden uzak kalış olduğu açıktır. Bu nedenle, bu tür arkadaşların, bu yönlü sorunlarına yaklaşırlarken, yapıcı, teşvik edici ve cesaretlendirici temelde yaklaşmak zorunludur. Bu nedenlerden kaynaklanan ilkelik, pratik mücadelenin ilk günlerinde bu biçimde şekillenirken, pratikteki devrimci görevlerin başarılı olması sürecinde de acemilik, sorunları yeterince çözmemeye vb. biçimde ortaya çıkabilecektir. Gerçek anlamda ilkeliliğin ve amatörlüğün köklü bir tarzda aşılmasının ve onları ortaya çıkaran bu iki ögenin -teorik eğitimsizlik, pratik deneyimsizlik ve tecrübesizlik- aşılmasına bağlı olduğu, bunun ise köklü bir tarzda çözümünün pratik mücadele ortamında olacağı bilinmektedir. Yoksa, tek başına eğitimsizlikten kaynaklanan ilkeliliğin aşılması profesyonelleşmenin sağlanması demek değildir.

İkincisi; içinden gelinmiş olunan proleterya dışı tabakanın olumsuzluklarından; küçük-burjuva devrimciliği veya basit devrimciliğin aşılmasından, yani, proleter devrimci bünyeye sahip olmamasından kaynaklanan unsur. Yani, Parti saflarında ayrışma dediğimiz olgu; pratik mücadelenin ve devrim sorunlarının karşısında ayrışan ögenin, birinci ögeden farklı olarak tasfiye edilmesi gereken bir ögeyi teşkil ettiği açıktır. Çünkü, bu unsurların devrim sorunlarının çözülmesinde, devrimin uzun vadeli kılınmasında rol oynayamayacakları, son sınırında direnme savaşımızı lekeleyen unsurlar olacakları açıktır. Pratik mücadeleye doğru ilerlemekte olduğumuz şu aşamada, bu unsurları özel olarak tespit edip, tasfiye etmek, mücadelemizin gelişimi açısından önem arz etmektedir. Gerçek kadrosal bileşimin elde edilmesi ancak bu şekilde olacaktır. Ve bugün, bir takım unsurlarda bu konuda direktive olayı

mevcuttur. Küçük-burjuvalık, küçük-burjuva devrimciliğini meşrulaştırmakta ve böylece devrimci çalışmaların önüne engel olarak çıkmaktadır. Bu durumun normal bir ilkelik ve amatörlük olayı olmadığı açıktır. Her şeyden önce, bu unsurlarda devrimciliği geliştirme doğrultusunda en basitinden bir istek ve kendisini geliştirme bile söz konusu değildir. Bu bakımdan, olaya, tasfiye ve tecrit edilmesi gereken bir durum olarak bakmak gerekecektir ve gelinen noktada daha fazla müsamahakar davranılamaz. Girmekte olduğumuz süreç de, ikinci kategorideki ögenin durumunu daha da somutlaştıracak gerek Partimiz, gerekse direnme savaşımız içerisinde açık bir leke olarak ortaya çıkmasına neden olmuştur.

İşte sürecin bağrında taşınmış olduğu en önemli özelliklerden birisi budur.

Bir bütün olarak yukarıda sıralanmış olduğum açıklamalara bağlı olarak değerlendireceğiz; bir süre önce, Merkez Yürütme'ye bağlı altında yazmış olduğum ve o anlık durumumu yansıtan tavrım da sonuçta yukarıda sıraladığım açıklamalarla bir bağlantılılık içermektedir. Ve bu açıklamalardan ayrı-soyut olarak ele alınamaz, veya yorumlanamaz. Daha doğrusu, o anki durumum; pratik mücadeleye girenken bende ortaya çıkan karamsarlığı, ikircikli tutumu, yani belli bir yalpalamayı ifade etmektedir. Yalpalamanın proleterya değil, küçük-burjuvaziye, küçük-burjuva karektere veya bunun artıklarından kaynaklanan basit devrimciliğe mahsus olduğu açıktır.

Bu nedenle, pratik mücadeleye girenken ortaya çıkan durumumun, her ne kadar sürecin karakteri ile bağlantısı varsa da bu konuda üzerinde durulması gereken esas nokta; küçük-burjuva devrimciliği veya bunun artıklarından kaynaklanan basit devrimcilik sorunudur. Çünkü, proleter devrimcilikte böyle bir durumu görmek mümkün değildir. Bu nedenle içerisinde girdiğim durum; bırakalım sorumlu devrimcilikten uzak oluşu, gelinen bu noktada bir suç unsurunu teşkil etmemektedir.

Fakat şunu da belirtirim ki; ben Parti içerisinde küçük-burjuva devrimciliğini geliştirmek isteyen ve dolayısıyla da, küçük-burjuvazinin Parti içerisindeki ajanları sıfatlandırmasında yer alan bir ögeyi, tasfiye edilmesi gereken bir ögeyi teşkil ettiğimi sanmıyorum. Şimdiye kadar böyle bir eğilimim olmadı ve olmayacaktır da. Ama pratik mücadeleye girenken ortaya çıkan durumumun da proleter devrimciliği değil, basit devrimcilğe, bundan kaynaklanan zayıf kişiliğe mahsus olduğu da ortadadır. Bu durumu pratik mücadeleye girenken bizzat görmem sonucu öylesi -yurt dışında faaliyet yürütmek- bir öneri de bulundum. Tabii ki, bunun ucuz bir öneri ve karar olduğu açıktır.

Aslında, karşı karşıya gelmiş olduğum pratik mücadele ortamı kendimi daha iyi tanımama neden oldu.

Şu açık bir gerçek ki, ne Parti ideolojimiz pratikte gerçekleştirilmesi mümkün olmayan bir ideolojidir, ne de bunun bir ürünü olan pratik mücadelemiz başlanamayacak bir görevdir. Bu nedenle bende ortaya çıkan yalpalama, bu ideolojiye güvensizlikten veya gerçekleşmeyeceği gibi bir düşünce taşımamdan kaynaklanmıyor. Veya maceracı bir eğilimle bu mücadeleye katılmış olmamdan da kaynaklanmıyor. Çünkü, mücadeleye kesinlikle öyle bir anlayış temelinde katılmamışım. Keza, ortaya çıkan karamsarlık ve yalpalama esas olarak ilkelik ve amatörlükten de kaynaklanmıyor.

Genel olarak, ilkelik ve amatörlük iki ana olgudan kaynaklanmaktadır: 1- Eğitim yoksunluğu ve bundan kaynaklanan ideolojik-politik konulardaki yetersizlik ve, 2- Pratik deneyimsizlik ve yetersizlik, bundan kaynaklanan dar pratikçilik. Teorik olarak yetersiz bir kadro olunamayacağı gibi, pratik bakımdan deneyimsiz ve tecrübesiz bir kadrolaşma da düşünülemez. Bu iki olgunun eksikliği esas olarak, ilkeliliği ve amatörlüğü açıklar. Bu anlayış temelinde, bende

ortaya çıkan durum bundan kaynaklanmıyor. Belki bir yönüyle bu şekilde yorumlanabilir. Uzun bir dönem boyunca pratik mücadelenin sorunlarından uzak kalmış olmanın, çok tali bir noktayı oluşturduğu ve esas ana kaynağı teşkil etmediği açıktır. Çünkü, her ne kadar uzun bir süre boyunca pratik mücadele ve görevlendirmeden uzak kalmış isem de, her şeyden önce geçmiş mücadele süreci içerisinde edindiğim bir pratik deneyim ve ayrıca bir bütün olarak Partimizin geçmiş mücadele deneyimi vardır. İkincisi, teorik yetersizlik veya gerilik gibi bir durum da söz konusu edilemez. Bu konuda belli bir seviyeye ulaşmış olduğumu söyleyebilirim. Bu açıdan içerisinde girmiş olduğum durumun izahı bu temelde olamaz. Yine bu durum, normal bir ilkelik ve amatörlük durumu olarak da yorumlanamaz. Yorumlanırsa bile, küçük-burjuva temele dayalı olarak ortaya çıkan bir ilkelilik olarak yorumlanabilir. Fakat, kesin kaynağı; küçük-burjuva devrimciliğinin ve artıklarının bir ürünü olan basit devrimciliği yeterince aşamamam veya daha açık olarak; doğruluğu pratikte ispatlanmayan olan Parti ideolojisi ve politikasını Kürdistan koşullarında pratiğe geçirmede ve devrimi geliştirmede gerekli olan güçlü bir kişilik, kararlılık ve iradeyi yeterince şahımda somutlaştıramamam olmuştur. Bu ideolojiye veya Partili olmanın gereklerine uygun olarak bu yönüyle kendimi yeterince geliştiremeyeşimdir. Neden burada yatmaktadır. Yoksa basit bir yolculuğun zorluklarının ürünü değil. Bu, sadece beni girmekte olduğumuz süreçte yaklaşıracak pratik mücadelenin öngündünde kendimi kontrol etmeye, yoklamama neden oldu.

Biraz daha somutlaştırılacak olursa; aşağıda sıralanan olgular, bunun -bu durumun- bir açıklamasını verecektir.

1-Harekete katılış biçimim, gelmiş olduğum tabaka; bu iki olgudan kaynaklanan ve küçük-burjuva devrimciliğinin artıkları üzerinde şekillenen basit devrimciliği yeterince aşamamam.

Önceki yazılarımda da belirtmiş olduğum gibi ben, küçük-burjuvaziye tuturan bir tabakadan yani, aydın gençlik kesiminden bu mücadeleye katıldım. Bindiği gibi, Marksizmde de bu böyledir. Proleter bileşime sahip olan bir Partide, proleter devrimciliği geliştirmek için, zorunlu olarak proleter kökenli olmak diye bir kaide yoktur. Fakat burada önemli olan, bu tabakanın kişi üzerinde bıraktığı olumsuz izleri aşmak ve proleterleşmektir. İşte benim eksikliğimin en önemli kaynağı burada aranmalıdır. Küçük-burjuva devrimciliğinin üzerindeki artıkları, üzerinde şekillenen basit devrimciliği yeterince aşamamam burada aranmalıdır. Bu, esnada, başlangıçta mücadeleye katılış biçimimle bağlantılıdır. Konferansa kadar, mücadeleye katılış biçimim o yıllara mahsusur. Yani belli bir etkilene sonucudur. Bizzat, tarihi, toplumsal, siyasal gelişmelerden etkilene menden ve bunun bir ürünü olarak, tarihi, toplumsal gelişime müdahale ederek süreci değiştirmek amacıyla mücadeleye katılmaktan çok, devrimci mücadelemizin 1976'lı yıllardaki gelişiminden ve özellikle mücadele içerisindeki bazı arkadaşlardan etkilene menden sonucunda mücadeleye katılmışım. Bu yönlü bir etkilene maye dayanan devrimci mücadeleye katılış, küçük-burjuva devrimciliğinin yeterince aşılmasıyla birleşince daha ileri götürülemez.

Fakat, burada şunu vurgulamak gerekir ki; devrimci mücadelemize katılışından şu ana kadarki -şu an da dahil- süreç boyunca, gerek gelmiş olduğum tabakanın üzerindeki olumsuzluklarının aşılmasında olsun, gerekse mücadeleye katılış biçimimde olsun, epey değişime ve gelişmelerin olduğunu söyleyebilirim. Konferans öncesine kadar, küçük-burjuva devrimciliği çapında kalan devrimciliği Konferans ve Konferanstan sonraki dönem boyunca, gerek Konferans'ın devrimci gelişimindeki etkisi ve vermiş olduğu perspektif, gerekse Partili arkadaşların çabaları ve kendi çabalarımla sonucunda büyük oranda aştım. Bu konuda sürekli

bir çaba içerisinde bulunarak, küçük-burjuva devrimciliğinin eleştirisi temelinde kendimi eğitmeye çalıştım. İşte bugün pratik mücadeleyle girenken, bunun öngününde, bu devrimciliğin son artıkları ile karşı karşıyayım. Yani, ortaya çıkan karamsarlık, ikircikli tutum, pratiğe girme ve zorlukları yenme cesaretini gösterememe biçiminde şekillenmektedir. Bunu bu şekilde nitelendiriyorum. Yoksa pratik mücadeleyle girenken, ortaya çıkan bu yalpalama, kararsızlık ve zayıf irade başka bahaneyle açıklanamaz. Eğer bir sorun varsa, onun çözümü de içinde aranmalıdır. Ama, yeter ki sorunu mek için bir istek ve çaba olsun. Bu aşamada, pratik mücadeleyle girenken, benim için sorun şu şekilde biçimlenmektedir. Ya küçük-burjuva devrimciliğini ve onun artıklarından kaynaklanan basit devrimciliği tamamen aşarak, tamamen kararlı ve cesaretli bir şekilde pratik mücadeleye atılmak; özellikle bu konuda Parti ideolojimizden, halkımızdan, dünya halklarının mücadelelerinden ve sosyalizmden, özellikle de Parti irademiz ve direnme savaşımızdan cesaret alarak, bunlara dayanarak, devrimci mücadeleyi sonuna kadar götürmek. Yani, direnme anlayışımıza uygun olarak, şehitlerimizle berrak bir şekilde çizilmiş yolda yürümek ve böylece küçük-burjuva devrimciliğini yenmek. Nitekim bu düzeyle sınırlı olan bir "devrimcilik" daha ileri götürmüyor. Ve işte bu aşamada sıkışıp kaldı. O zaman, proleter devrimci kişiliğe ulaşmak gerekirken ve gelinen bu nokta beni bu konuda zorlamaktadır. Ya da, küçük-burjuva devrimciliğine yenilerek, kararsızlık, cesaretsizlik ve yalpalama göstererek, gelinen bu noktada mücadeleye yan çizmek, yani, oportünistleşmek... Sorun bu biçimde şekillenmektedir. Orta yol yoktur.

Örneklendirecek olursak; bir eylem kararı alınıyor, hem de demokratik bir tarzda. Bu kararı herkes eylem öncesinde onaylıyor. Fakat eylem anında bazıları kalkıp bu eyleme -hem de bu eylem tarihi bir eylem- girmeyeceğini belirtiyor. Burada bu eylemin durmayacağı ve her ne pahasına olursa olsun yapılacağı açık. Fakat eyleme girme cesaretini gösteremeyenlerin oportünistlikleri de bir o kadar açıktır.

Bu bakımdan, pratik mücadeleye girenken, bende ortaya çıkan durum, proleter devrimcilikle ve atılan tarihi adımla çalışmakta, küçük-burjuva devrimciliğinin en son sınırında ve gelinen bu noktada ortaya çıkardığı bir oportünistlik...

Fakat, açık bir şekilde belirtilebilir ki; ben küçük-burjuva devrimciliğine yenilmeyeceğim ve böylece gelinen noktada geri bir adım değil, ileri bir adımı proleter devrimcilikle atacağım. Bunu başarabileceğim gücüm ve dayanacağım bir yükün iradesel güç var. Bunu göremek veya görüpte bu yönlü adımı atmamak -bilinç unsuru göz önünde bulundurulduğunda-opotünistliğim, iki yüzlülüğüm, sahtekarlığım ve gayri-ciddi "devrimcilik" dansıkarlığıdır. Tersine, burada bunun bir eleştirisini-çözümlemesini yapıp, devrimci görevlerimi, üzerine düşen -fakat çapımla sınırlı- tarihi sorumluluğumu yerine getirmek için gerekli olan devrimci çıkışı yaparak, pratik mücadeleye atacağım ve bu süreç içerisinde, bu halkın önderlerinden olma sıfatına erişeceğim. Bundan arkadaşların kuşkusu olmasın. Bunu açık yüreklilikle belirtiyorum. Yani, oyun oynamayacak şeyler vardır; hele hele, bir devrim, bir halkın kurtuluşu sorunları gibi. Değil oyun oynamak, bu sorunları çözmek için devrimcilik yapmak istiyorum. Ve yapacağım da.

Bu konuda, küçük burjuva devrimciliğinin aşmak konusunda birincil adım attığını. Yani, Konferans bana bu adımı attırdı. Şimdi ise, pratik mücadelenin öngününde ikincil adımı atıyorum. Ve böylece bu işi bizzat pratikte kendimi kanıtlayarak tamamlayacağım. Bu konuda daha fazla konuşmak, kehanette bulunmaktan öteye gitmez. Gerisini pratik belirleyecek ve ben bu konuda kendime ve Partime sonsuz bir güvenle bunu başaracağımı burada belirtmekle yetiniyorum. Bu, aynı zamanda kendimi hatalarım ve eksikliklerim temelinde eğitime olarını da içerir. Her ne kadar, pratik mücadele- nin öngününde yalpalama göstererek, geriye bir adım atmışsam da; şu anda bunun eleştirel bir çözümlemesini yapmam devrim yolunda beni bir adım daha ileri götürdü.

Ayrıca, şunu belirtmek gerekir ki, Konferans dönemi, Konferans sonrası ve pratik mücadeleye girmekte olduğumuz şu aşama;

özellikle devrimci mücadelemize katılışım, devrimi geliştirmek ve bu uğurda mücadele etmenin kapsamında bir büyümenin doğmasını getirdi. Yani, bugün pratik mücadeleye girerken, devrimde aktif, profesyonel bir rol yüklenmek isterken, sadece basit bir etkileme veya maceracı bir eğilimle değil -ki, bu eğilim Konferansla birlikte bitmiş ve yıklımsı, tarafımdan aşılmıştır- tarihi, toplumsal ve günün siyasal gelişmeleri ve bunların bir yansıması olarak Kürdistan somutunda ortaya çıkan direnme savaşımı gibi olgular, bu yönlü eğitimimi belirlemekte ve benim hareket tarzımı oluşturmaktadır. Sürecin genel seyri içerisinde akıp gitmek değil, süreci değiştirmede rol oynamak, yani, çapım ve gücüm oranında bunu belirleme gibi bir eğilimim var. Bu, çağ ve Parti ideolojimizle bir bütünlük içerisinde ve onunla iç içedir. Yani bunlar benim devrimci yönelimimi belirleyen olgulardır.

Tersi durum düşünülduğünde, sadece basit bir etkileme ve küçük-burjuva devrimciliği ile Kürdistan gibi bir ülkede, pratik mücadele ortamına girebilmek, girilse de bir bütün olarak devrimin ağır sorunlarını, zorluklarını göğüsleyebilmek yani, önderlik olayını gündeme getirebilmek ve böylece ulusal kurtuluşta sonuna kadar bir rol oynabilmek mümkün değildir.

Sonuç olarak; pratik mücadeleye girenken ortaya çıkan tutumum küçük-burjuva devrimciliğinin artıklarının bir ürünü olan basit devrimcilikten ve bu düzeyle sınırlı bir devrimciliğin gelinen noktada daha ileri götürmeyecek çakılıp kalmasından kaynaklanmaktadır. Basit-devrimcilikle Kürdistan devrim sürecinde uzun vadeli bir rol oynamayacağı, bunun belli bir noktaya gelindiğinde çakılıp kalacağı ve daha ileriye götürülemeyeceği açıktır. Bunun Kürdistan devriminde böyle olmasını belirleyen somut özgül koşullar vardır.

Gelinen bu noktada, devrimci mücadele mi daha ileriye götürebilmem, basit devrimciliğin eleştirisi temelinde yapacağım devrimci çıkışı ile mümkündür. Bunu yapabilecek veya yapmada güç alacağım, dayanacağım olgular var: Parti iradesi, pratikte doğruluğu ispatlanan Parti ideolojisi ve politikası, direnme savaşımı ve bu savaşımada vermiş olduğumuz şehitler ve halkımız gibi... Bu olgulara dayanıldığında aşılamayacak hiçbir engel olmadığı açıktır. Bu konuda ortaya konulacak istek ve gösterilecek çaba yeterlidir. Bunu bu şekilde başaracağımı sanıyorum.

Özeleştirimde, birincil ve temel aldığım, dolayısıyla da durumuma esas çözüm getireci nokta budur.

2-Her ne kadar belirleyici olmazsa da -yukarıda da değindiğim gibi- durumumun zahından tali bir nokta olan, uzun bir süreç boyunca pratik mücadeleden uzak kalışım; Kürdistan devriminin pratik sorunları ve zorlukları ile iç içe olan bir ortamın dışında ve aynı zamanda uzun bir müddet boyunca görevlendirmeden uzak oluşum, bir bakıma küçük-burjuva devrimciliğinin artıklarının bu kadar uzun bir süre üzerinde kalmasını ve bunu açık bir şekilde görememem nede- ni de bu açıktır. Yani denilebilir ki, pratik, kişilerin aynasıdır. Buna göre, kişiler bizzat pratik mücadeleye süreci içerisinde eksikliklerini, hatalarını, olumsuzluklarını rahatlıkla görebilir ve bunların eleştirisi temelinde kendilerini rahatlıkla eğiterek, devrimci gelişmeleri daha ileri boyutlara ulaştırabilirler. Fakat, böylece bir ortamdan uzak bir alanda ve tek yönlü bir eğitimle, tüm yönleriyle birden bir gelişimin elde edilmesi mümkün olmamakta. Çünkü; bunun pratikteki eğitimi ve sınavla tamamlanması gerekir.

Bu konuda öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, her ne kadar, pratik mücadeleden uzak bir alan olsa da, geri çekilme süreci boyunca Lübnan gibi bir sahada yapmış olduğumuz çalışmalar, bir bütün olarak Partide olduğu gibi bende de ideolojik-politik alanda yoğun birikimin, potansiyelin ve bu yönlü bir seviyenin doğmasına neden oldu. Fakat bunun kadrolaşmada sadece bir yönü oluşturduğu ve tek başına yeterli olmadığı açıktır. Gerçek anlamda bir kadrolaşma olayında en önemli olan bu iki unsurun birleşimini ayrı düşünmek yanlış olacaktır.

Şunu açıkça belirtilebilir ki, Konferans dönemi ve Konferans sonrası dönemdeki devrimci çalışmalarımız benim için temel olmuştur. Yurt dışındaki devrimci çalışmalarımız bunun bir yönünü, ideolojik-politik yönü edinmemi sağladı. Fakat, bu alandaki gelişimin tek başına yeterli olmadığı, bu-

nun pratik mücadele ve pratik mücadelenin zorluklarıyla iç içe bir ortamda yapılacak olan devrimci pratik çalışma ile pekiştirilmediği gerçeği kadrosal şekillenmenin ortaya çıkacağı açıktır.

Bu nedenle, gerçek kadrosal gelişim; kadroların pratik mücadele içerisinde, bir bütün olarak devrim ve pratik mücadele ortamında, devrimci görevlerini başarıya doğrultusunda hataları ve eksiklikleri temelinde kendilerini eğitime süreci içerisinde olur. Bu bakımdan, böylece bir ortamda, bu konuda her yönüyle bir gelişimin elde edilemeyeceği açıktır. Ve nitekim öyle de olmuştur. Yani, denilebilir ki, bizde döneme uygun ve devrimin ihtiyacına cevap verilebilecek düzeyde gerçek bir kadrosal gelişim; içerisinde girmekte olduğumuz pratik ortamda pekilecek, bu şekilde Kürdistan devrimci gerçek kadrosal bileşimine sahip bir Parti hareketinin önderliğine bizzat pratik olarak kavuşacaktır.

Uzun bir süre boyunca, pratik mücadele ve Kürdistan devriminin sıcak ortamından uzak kalış, müdahale edilmediğinde, değişik değişik olumsuzluklara uğurabilir. Şimdi bu engellenmiş durumda. Fakat doğal olarak kişilerin böylece bir ortamdan uzak kalışı, pratik mücadeleye girerken, beraberinde

çeşitli sorunlar getirebilmektedir. Keza, uzun bir süre görevlendirmeden uzak kalış da bu yönlü olumsuzluklara neden olabilmektedir. Burada bu belirmeleri yaparken, yurtdışında kadro eğitimi olmaz veya, yurtdışında kadrolar çıkıyorsa, yozlaşır gibi bir eğilimi meşrulaştırmıyorum. Fakat, açıktır ki, Lübnan gibi bir alanda bile, birakalım Avrupa'yı, eğer canlı bir siyasal ortam yaratılmamış olunsaydı, belki bu durum doğabilirdi. Elbetteki bu yanlıştır. Bir komünist, hangi koşullarda ve nerede olursa olsun o koşulları somut bir şekilde tahlil ederek, kendisini o koşullara, devrimci çalışmalarını ve gelişimini sağlayacak düzeyde ayarlar. Fakat, bu konuda şu anda üzerinde bulunduğumuz alanların bu bakımdan kadroları daha canlı tutucu ve ülke gerçeği ile iç içe yaşatıcı bir özelliği var. Tabii ki, bu alanların istikrarlı alanlar olmadıkları açıktır.

Durumumun zahından, üçüncü ve diğer olgularla organik bir bağ ilişkisi içerisinde bulunan bir olay da; Kürdistan koşullarında devrimci görevlerimi yerine getirmemde gerekli olan, güçlü bir kişilik, kararlı bir irade ve bir bütün olarak Partili olmanın bu yönlü gerekliliklerini yerine getirememem olayıdır. Bunların basit devrimcilikten kaynaklandığı ve bu basitliğin zahından bir yönünü, en önemli yönünü oluşturduğu bilinmektedir. Küçük-burjuva devrimciliğinin artıklarının bir ürünü olan basit devrimcilik aşılmadığı süreçte bu konularda belli bir gelişimin sağlanamayacağı açıktır.

İşte yukarıda kısaca ve öz olarak sıraladığım ve küçük-burjuva devrimciliğinin artıklarından kaynaklanan basit devrimcilik- in ürünü olan bu olgular, pratik mücadeleye girmekte olduğumuz bu ortamda, bende karamsar, kendine güvenememe, ikircikli bir tutumun, yalpalamanın ortaya çıkmasına neden oldu. Pratik mücadeleye girerken, ortaya çıkan bu durumumun eleştirel bir çözümlemesinin ancak böyle olacağını sanıyorum. Yoksa bunu daha değişik ucuz bahanelerle örtbas etmek, açıklamamak, sorumluluğu ve açık yürekliliği devrimcilik değil, gayrisamimi bir tavır olacaktır.

Önceden de belirttiğim gibi, gerçek kadrosal gelişim, kadroların hata ve eksiklikleri temelinde, kendilerini eleştirel bir temelde eğitmeleri ile olur. Bu özeleştirim veya eleştirel çözümlemem de bundan ayrı düşünülemez. Ben bu aşamada, bu durumda kendi payıma bir çok ders çıkarmış durumdayım.

Fakat bu eksiklikleri aşamada özellikle pratik mücadelenin bu mücadele içerisinde kendi ve partili arkadaşlarımızın çabaları-

nın büyük bir rol oynayacağı muhakkaktır.

Burada bir kaç noktaya daha değinmek gerekir.

Birincisi; yapmış olduğum eleştirel-özeleştirim, arkadaşlar tarafından özellikle dikkate alınmalıdır. Buna göre bir dağıtım ve görevlendirme yapılmalıdır. Durumumun normal, sıradan bir durum teşkil etmediği, özellikle öngünümüzdeki dönemde yapılacak olan görevlendirme ve dağıtımda kendim açısından bir alternatif durumu teşkil ettiği açıktır. Sanıyorum, yapmış olduğum açıklamalar bu konuda aydınlatıcı yeterliliği ve gerçeği içermektedir.

İkincisi; yukarıda da sıraladığım gibi, çeşitli eksikliklerim ve olumsuzlukların oldu. Fakat bunların öngünümüzdeki dönemde devrimci çalışmalarını etkilemeyeceği açıktır. Bu konuda kendime güveniyorum ve bunları kısa bir sürede aşacağımı sanıyorum. Bu noktaya geldiğinde şu yönlü bir eğilimin olmadığını belirtmek isterim: "hatalarım eksikliklerim bu kadardır, bundan dolayı bunları gidermek için belli bir müddet pratik mücadeleye girmiyeyim, bunları giderip öyle girerim." Gelinen noktada bunun olamayacağı açıktır. Evet, çeşitli eksikliklerim var, fakat bu, şu anda içerisinde girmekte olduğumuz pratik mücadeleye gir-

memi engelleyemez. Tam tersine, bu eksikliklerin pratik mücadele içerisinde aşılabileceğini savunuyorum. Ve kendimi buna göre hazırlıyorum. Bu konuda Partimizi örnek almalıyım, pratik mücadele kendisini dayatmışsa ve hele hele, devrimi bir kriz döneminden çıkarmak ise görev, bu konuda hiç bir eksiklik ve yetersizlik, pratiği geliştirmenin ve buna girmenin önünde engel olmayacağı, tam tersine engel olarak çıkarmamın küçük-burjuvaziye ve devrim kaçkını oportünistlere mahsus olduğu bilinmektedir. Nitekim bu konuda temel aldığım anlayış budur.

Üçüncüsü; her ne kadar pratik mücade- lenin öngününde böyle bir yalpalama göstermişem de, şimdi bunun bir çözümlemesini yapmış bulunuyorum. Demin saymış olduğum eksiklikler de, benim pratiğe girmem, pratikteki devrimci görevlerimi yerine getirmem engelleyemez. Çünkü şu andan itibaren bu eksiklikleri aşma sürecine girmiş ve bu konuda devrimci çıkış yapma konusunda karar vermiş bulunuyorum. Açık ki, öngünümüzdeki dönem için yapılacak olan görevlendirme ve dağıtım; dönemin tüm devrimci çalışmalarının yürütücüsü olan Merkez Yürütme için bu bir alternatiftir.

Fakat burada özellikle şunu belirtiyim ki, sahip olduğum belli bir seviyem var. Bu seviye ile tespit edilen herhangi bir bölge faaliyetlerinde yer alabilir ve bölge komitesi içerisinde özellikle örgütsel veya askeri faaliyetleri temsil edip yürütebilirim. Yapmış olduğum eleştirel çözümlemem bu konuda kendime daha fazla güvenememe, cesaretlenememe neden oldu.

Kaldı ki öngünümüzdeki pratik mücadele döneminde, belli bir hazırlık faaliyetini içeren ve talimatla belirlenen süre boyunca, bu konuda sadece kendim açısından değil, tüm partili arkadaşlar ve tüm hazırlık komiteleri açısından gerçek durum ortaya çıkacaktır. Fakat ben seviyemi ve konumumu göz önünde bulundurarak bu konuda bu yönlü bir öneride bulunuyorum. Hazırlık süreci bu konuda bir sınav teşkil edecektir.

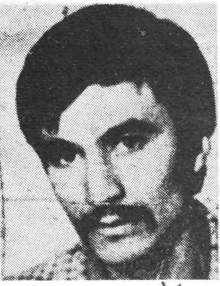
Fakat bu konuda esas kararın, Merkez Yürütme tarafından belirleneceği ve benim de bu karara tabi olacağım açıktır.

Dördüncüsü; yapmış olduğum özeleştiri, eğer uygun görülürse, tüm Partili arkadaşlara da sunulabilir. Şahsen ben, bu konuda böyle yapılması gereğini savunuyorum. Bundan çekinmiyorum.

22.1.1983

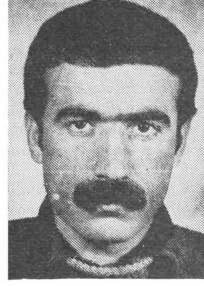
Devrimci Selamlar.
Sait / İbrahim BİLGİN.

MAYIS ŞEHİTLERİMİZ!

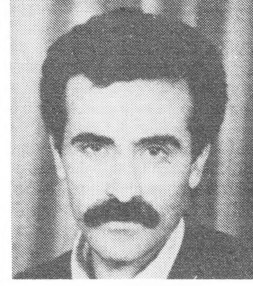
HAKİ KARER

Doğum yeri ve tarihi: Ordu, 1950.
"Sîrka Sor", denilen ajan-provokatör örgüt tarafından 18 Mayıs 1977'de Antep'te katledildi.

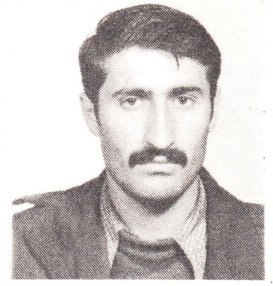
HALİL ÇAVGUN

Doğum yeri: Urfa-Hilvan.
Polis ve Süleymanlar aşiretinin işbirliğiyle 19 Mayıs 1978 günü Hilvan'da katledildi.

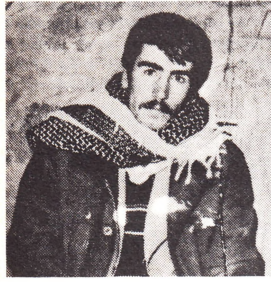
MEHMET KARASUNGUR

Doğum yeri ve tarihi: Bingöl-Kiği'ye bağlı Sürüce (Darabî) köyü, 1947.
2 Mayıs 1983'te KYB (Yekiti) tarafından Kandil dağında şehit edildi.

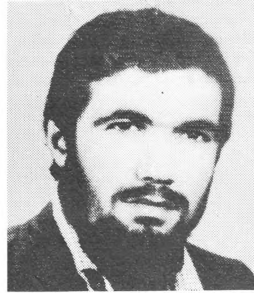
İBRAHİM BİLGİN

Doğum yeri ve tarihi: Sivas-Kangal'a bağlı Yellice köyü, 20.3.1963.
2 Mayıs 1983'te KYB (Yekiti) tarafından Kandil dağında şehit edildi.

MÜSLÜM BARIN

Doğum yeri ve tarihi: Urfa/Suruç'a bağlı Tepeli Mazar köyü.
23 Mayıs 1979 günü sömürgeciler tarafından katledildi.

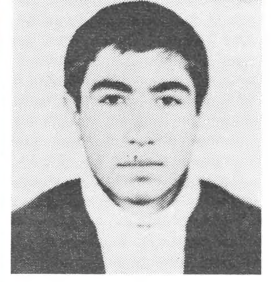
ABDULKADİR ÇUBUKÇU

Doğum yeri ve tarihi: Siirt-Kozluk, 1958.
İsrail siyonistleri tarafından 2 Mayıs 1981 günü Arnon kalesinde şehit edildi.

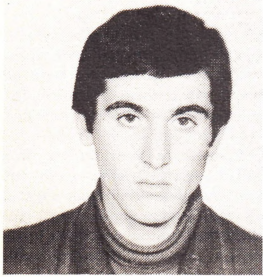
ŞÜKRÜ SEVER

Doğum yeri ve tarihi: Bingöl-Kiği, Dalbastan köyü, 1956.
Sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından 4 Mayıs 1981'de katledildi.

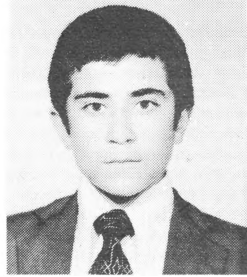
SEYFİ DOĞANAY

Doğum yeri ve tarihi: Tunceli-Çemişgezek, 1962.
Sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından 4 Mayıs 1981'de katledildi.

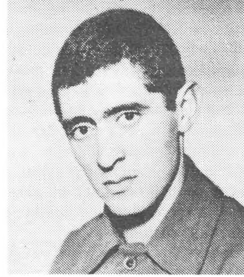
METİN TURGUT

Doğum yeri ve tarihi: Tunceli/Mazgirt kazasının Germiş köyü, 1958.
6 Mayıs 1978 günü Dersim'de Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi.

MÜSLÜM POLAT

Doğum yeri ve tarihi: Urfa'ya bağlı Keleşmane köyü, 1961.
Mayıs 1979'da Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi.

İSMAİL PEHLİVAN

Doğum yeri ve tarihi: Urfa/Bozova'ya bağlı Koçhisar köyü, 1953.
10 Mayıs 1979 günü faşistler tarafından An tep'te katledildi.

HÜSEYİN EROL

Doğum yeri ve tarihi: Mardin-Aran (Zone), 1958.
Sömürgeci polis güçleri tarafından 13 Mayıs 1981'de katledildi.

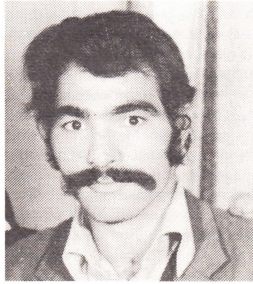
HAMO ...

Doğum yeri : Mardin-...
17 Mayıs 1980'de Kızıltepe'de KUK tarafından katledildi.

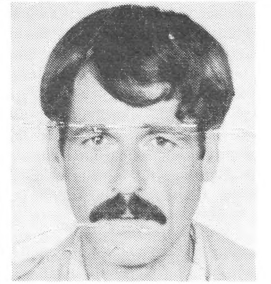
MEHMET ...

Doğum yeri : Mardin-Kızıltepe.
17 Mayıs 1980'de Kızıltepe'de KUK tarafından katledildi.

FESİH ...

Doğum yeri ve tarihi: Mardin-Derik'e bağlı Balova (Balfis) köyü, 1956.
Sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından Mayıs 1980'de katledildi.

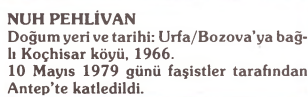
HÜSNÜ ...

Doğum yeri : Derik.
Sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından Mayıs 1980'de katledildi.

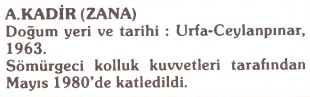
HÜSEYİN TAŞCAN

Doğum yeri ve tarihi: Elazığ-Keban, Y. Mişelli köyü, 1958.
Sömürgeci tarafından 4 Mayıs 1981'de katledildi.

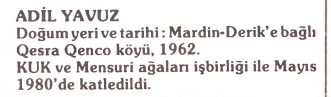
NUH PEHLİVAN

Doğum yeri ve tarihi: Urfa/Bozova'ya bağlı Koçhisar köyü, 1966.
10 Mayıs 1979 günü faşistler tarafından Antep'te katledildi.

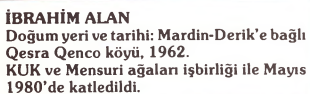
A.KADİR (ZANA)

Doğum yeri ve tarihi: Urfa-Ceylanpınar, 1963.
Sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından Mayıs 1980'de katledildi.

ADİL YAVUZ

Doğum yeri ve tarihi: Mardin-Derik'e bağlı Qesra Qenco köyü, 1962.
KUK ve Mensuri ağaları işbirliği ile Mayıs 1980'de katledildi.

İBRAHİM ALAN

Doğum yeri ve tarihi: Mardin-Derik'e bağlı Qesra Qenco köyü, 1962.
KUK ve Mensuri ağaları işbirliği ile Mayıs 1980'de katledildi.

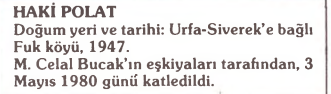
HASAN HASUK

Doğum yeri ve tarihi: Mardin-Nusaybin'e bağlı Xevabêbaba köyü, 1940.
KUK tarafından Mayıs 1980'de katledildi.

İSA DEMİRCİ

Doğum yeri : Urfa-Siverek'e bağlı Hodra köyü.
M. Celal Bucak'ın eşikâları tarafından, 9 Mayıs 1980 günü katledildi.

HAKİ POLAT

Doğum yeri ve tarihi: Urfa-Siverek'e bağlı Fuk köyü, 1947.
M. Celal Bucak'ın eşikâları tarafından, 3 Mayıs 1980 günü katledildi.

*** PKK Direniş Şehitleri Ölümsüzdür!**

*** Mayıs Şehitlerimizin Anıları Yolumuzu Aydınlatan Sürekli Bir Meşaledir!**